

РЕШЕНИЕ

№ 24721

гр. София, 25.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 25.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Мария Стоева

Елена Попова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разглежда дело номер **8334** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мария Стоева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от "АЙ ТИ ЕФ ГРУП" АД, чрез адв. У., срещу решение № 3232/09.07.2024 г., постановено по анд № 1690/2024г. по описа на Софийския районен съд, 104 с-в, с което е потвърдено като законосъобразно наказателно постановление (НП) № 004432 от 27.11.2023 г. на директора на Регионална дирекция за областите С., С., К., П. и Б. със седалище [населено място] към Главна дирекция "Контрол на пазара" при Комисията за защита на потребителите, с което на касатора е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 5000 лв. на основание чл. 210а вр. чл. 68г, ал. 1 вр. чл. 68в от Закона за защита на потребителите (ЗЗП).

С жалбата се поддържа, че при постановяване на решението на СРС е нарушен материалният закон, допуснато е съществено нарушение на процесуалните правила, както и наложеното наказание е явно несправедливо. Излагат се подробни доводи във връзка с липсата на материалноправните предпоставки за прилагане на разпоредбата на чл. 68г, ал. 1 във вр. с чл. 68в ЗЗП. Сочи се, че обжалваното решение не е мотивирано, при което е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила. При условията на евентуалност се поддържа, че при определяне размера на санкцията

наказващият орган не е съобразил разпоредбата на чл. 27, ал. 2 ЗАНН, като не е отчетена липсата на отегчаващи отговорността обстоятелства, поради което наложеното наказание е явно несправедливо. Касаторът счита, че дори и да е допуснато нарушение на чл. 68г, ал. 1 вр. с чл. 68в ЗЗП, то това представлява маловажен случай по см. на чл. 28 ЗАНН.

По тези съображения се прави искане за отмяна на обжалваното съдебно решение и вместо това наказателното постановление да бъде отменено.

В съдебното заседание касаторът се представлява от адв. У., който поддържа жалбата и претендира отмяна на решението на районния съд, както и присъждане на разноски по делото.

Ответникът в касационното производство не се представлява в съдебното заседание, както и не взема становище по жалбата.

Представителят на СГП счита, че касационната жалба е неоснователна, не са налице касационни основания, които да обуславят отмяна на оспореното решение, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Административен съд София-град, XVII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 АПК, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

С наказателно постановление № 004432/27.11.2023г. на директора на Регионална дирекция за областите С., С., К., П. и Б. със седалище [населено място] към Главна дирекция "Контрол на пазара" при Комисията за защита на потребителите на касатора е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 5000 лв. на основание чл. 210а вр. чл. 68г, ал. 1 вр. чл. 68в ЗЗП.

Софийският районен съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел за установено от фактическа страна следното: В Комисията за защита на потребителите е постъпила жалба от св. Ю. И. срещу "АЙ ТИ ЕФ ГРУП" АД. На 31.07.2023 г. св. И. изтеглил 2500 лв. бърз кредит, но впоследствие решил да се възползва от законното си право за отказ от договора в 14-дневен срок. Сумата за връщане била посочена в размер на 2800 лв. и св. И. я заплатил. С писмо изх. № С-03-4677/04.09.2023г. е изискано от дружеството да се представят в КЗП писмено становище по жалбата, документи и информация. С имейл от 03.10.2023 г. в КЗП бил представен договор за потребителски кредит № 585397/31.07.2023 г. между "АЙ ТИ ЕФ ГРУП" АД и св. Ю. К. И. за кредит в размер на 2500 лв. В кореспонденция със св. И., осъществена чрез електронна поща на 16.08.2023 г., Ю. И. е уведомен, че дължимата сума по договора за кредит към 16.08.2023 г. включва следните компоненти: главница в размер на 2500 лв., възнаградителна лихва в размер на 40,27 лв., такса за разглеждане и оценка на заявката за отпускане на кредита съгласно Приложение № 4 към договора за кредит в размер на 99,84 лв. В последваща комуникация с потребителя от 17.08.2023 г. е уточнено, че към дата 17.08.2023 г. дължимата сума е в размер на 2642,63 лв. и на св. И. е била върната разликата до 2642,63 лв. Съставен бил акт за установяване на административно нарушение от св. Е. Ц. и въз основа на него е издадено обжалваното наказателно постановление.

От правна страна районният съд е приел, че актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление не страдат от пороци и

са законосъобразно издадени, като не са допуснати съществени процесуални нарушения, накърняващи правото на защита на санкционираното лице. Приел е, че от формална страна жалбоподателят е нарушил посочените норми от закона, което съставлява процесното нарушение и правилно е приложен материалният закон. Посочил е, че не следва да се намали размерът на санкцията, тъй като е определена в близък до минималния размер за съответното нарушение и не са налице условията за приложение на чл. 28 ЗАНН.

При тези мотиви СРС е потвърдил обжалваното наказателно постановление като законосъобразно.

При извършената служебна проверка съобразно изискванията на чл. 218, ал. 2 АПК настоящата инстанция приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо, но е постановено при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила.

Касационният контрол за законосъобразност на оспореното съдебно решение, осъществяван от Административен съд София-град, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

В тази връзка касационната инстанция намери, че въззивният съд не е извършил анализ и преценка на събраните по делото доказателства и не е изложил фактически констатации и правни изводи относно обстоятелствата, относими към нарушението, предмет на административнонаказателното обвинение, включени в предмета на доказване по делото. Фактическите и правни съображения, доколкото са изложени такива в решението на СРС, освен лаконични, са общи и декларативни, което по същество е равнозначно на липса на мотиви. СРС не е отговорил на възраженията в жалбата, нито е обсъдил писмените и гласни доказателства. На следващо място, посочването на нарушенията според административнонаказващия орган разпоредби от закона не може да се приеме за наличие на мотиви. При липса на мотиви касационната инстанция на практика е поставена в невъзможност да осъществи дължимия от нея контрол за законосъобразност. Недопустимо е АССГ да постанови акт, който да замести този на решаващия съд, като за първи път обсъди фактите, включени в предмета на доказване.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав намира, че в случая е налице посоченото в жалбата касационно основание по см. на чл. 348, ал.1, т.2 НПК - съдът не е проявил необходимата активност за всестранно и пълно изясняване на фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване по делото, като не е изложил конкретни и ясни мотиви относно това налице ли е извършено нарушение от страна на касатора, нарушени ли са правни норми и от кои доказателства се подкрепя изводът за съществен състав на нарушение. Нарушението на изискванията на чл. 339, ал. 1 и ал. 2 НПК във вр. чл. 84 ЗАНН в конкретния случай е толкова съществено, че може да се изведе практическа липса на мотиви на постановения въззивен съдебен акт. Предвид горните съображения АССГ приема, че решаващият състав на СРС е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила при разглеждането на делото и постановяването на съдебния акт.

Като следствие на така допуснатите съществени процесуални нарушения, районният съд е постановил съдебен акт, който е неправилен и следва да бъде отменен. Делото следва да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на районния съд за

произнасяне по същество по повдигнатия предмет на спора, включително да изложи мотиви по отношение на приложимия закон – под кой състав на нарушение се субсумира твърдяното поведение на касатора, съставляващо административно нарушение, ако се докаже наличието на такова. Следва да се изложат мотиви и дали в случая са налице нарушения на чл. 42 и чл.57 ЗАНН.

В зависимост от изхода на делото въззивният съд следва да се произнесе и по въпроса за разноските в настоящата инстанция.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2 и чл. 222, ал.2, т. 1 АПК вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XVII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 3232/09.07.2024 г., постановено по анд № 1690/2024г. по описа на Софийския районен съд, 104 с-в.

ВРЪЩА ДЕЛОТО за ново разглеждане от друг състав на Софийския районен съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.